

ROYAL- TEEN

NETFLIX

NETFLIX-
ELOKUVA

PUOLI VALTAKUNTA

*ANNE GUNN HALVORSEN
& RANDI FUGLEHAUG*

*ANNE GUNN HALVORSEN
& RANDI FUGLEHAUG*

ROYAL- TEEN

PUOLI VALTAKUNTAA

SUOMENTANUT KATI VALLI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Norjankielinen alkuteos: *Halve kongeriket. Arvingen*

© Randi Fuglehaug and Anne Gunn Halvorsen
First published by H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS, 2020
Published in agreement with Oslo Literary Agency

SUOMENKIELINEN LAITOS © KATI VALLI JA WSOY, 2022

ISBN 978-951-0-49165-2

PAINETTU EU:SSA

1 UUSI ALKU

– *Ala tulla jo, Lena!*

Pirteä mutta kärsimätön ääni kantautui keittiöstä kahvintuoksun saattamana.

– Olen minä noussut, äiti!

Lena tuijotti pojan pieniä, pehmeitä pulloposkia. Hän ei saanut niistä tarpeekseen. Theodorilla oli jopa hymykuopat. Suun molemmin puolin näkyi pienet, sievät syvennykset – vaikkakin vain silloin, kun jokin hauska irvistys tai vatsan kutittaminen saivat hänet hymyilemään. Theodor tosin hymyili melkein koko ajan, ja silloin Lenan oli itsensäkin pakko hymyillä, jopa nyt, vaikka olikin ihan liian varhaista ja häntä väsytti kamalasti. Theodor seiso i pinnasängyssään ja keikutti pyöreää pikku vaippapyllyään. Lena kumartui lähemmäksi ja painoi nenänsä vasten pojan poskea. Nuuhkaisu hänen tuoksuaan. Hän tuoksui maidolta ja pierulta.

Lena kuuli laahaavan tohveleiden äänen, joka tuli lähemmäksi. Pian äiti seisoikin oviaukossa kätet puuskassa.

– Äskeinen taisi olla liioittelua. Olet ehkä fyysisesti päässyt ylös sängystä, mutta muuten... Nyt vaatteet päälle!

Äidillä itsellään oli yllään vain sama kammottavan ruma, vaaleanpunainen aamutakki, jota hän oli käyttänyt jo sata

vuotta. Hän nosti Theodorin syliinsä, ja poika sätkytteli iloisenä lyhyitä jalkojaan.

– Kai tiedät, että sinun täytyy olla koulussa kahdeksalta? Olisi aika kurjaa myöhästyä heti ensimmäisenä päivänä. Eikös kaikkien oppilaiden pitää olla paikalla ennen kuin... ne kaksi tulevat?

Lena raahusti kylpyhuonetta kohti.

– Että minun pitikin päätyä kaikkien koulujen kaikista luokista juuri sille. Ymmärrät varmaan, että hengailisin mieluummin täällä sinun kanssasi, vai mitä, Theo?

Äiti pudisti päätään.

– Luulen kyllä, että tämä pikku sankari on samaa mieltä kanssani siitä, että saat olla onnellinen tällaisesta tilaisuudesta. Voi luoja, miten moni varmaan unelmoi siitä, että pääsisi sille luokalle. Mene nyt panemaan jotakin nättiä päällesi, tyttöseni. Ja kampa tukkasi!

Lena iski silmää Theodorille, veti sitten kylpyhuoneen oven kiinni ja väänsi suihkun auki. Hän seisoi silmät kiinni lämpimän suihkun alla vähän pidempään kuin mihin hänellä oikeastaan olisi ollut aikaa.

Kääriytyneenä yhteen pyyhkeeseen ja toinen päässään hän asteli ulos vesihöyryn täyttämästä kylpyhuoneesta ja avasi vaatekaapin oven. Hän veti valkoisen paitapuseron henkarilta ja kaivoi esiin korkeavyötäröiset farkkunsu. Hän teki sen automaattisesti pohtimatta sen kummemmin, oliko asu juuri oikea tähän tilaisuuteen tai millainen sen välittämä viesti oli, niin kuin hän olisi aiemmin tehnyt. Ihan toisessa kaupungissa oli toinen makuuhuone, jossa Liv kai kokeili juuri nyt puolta vaatekaappinsa sisällöstä ennen kuin päätti, mitä pukisi ylleen. Tai ehkä hän oli pannut

vaatteensa valmiiksi jo eilen illalla. Heillä kahdella oli ollut tapana suunnitella näitä juttuja jo monta päivää etukäteen.

Nyt se ei enää ollut niin tarkkaa.

Kun Lena tuli keittiöön, äiti istui pöydän ääressä ja syötti Theolle puuroa. Lena etsi kaapeista leivän ja hillon. Hän söi seisaaltaan leikkuulaudan vieressä samalla kun voiteli itselleen eväsleivät ensimmäistä kertaa yli vuoteen. Hän huuhteli viimeisen suullisen alas lasillisella maitoa, lähti kylpyhuoneen suuntaan ja kuuli, miten äiti huikkasi mukavitsikkäästi hänen peräänsä:

– Jospa minä sitten pyydän maitoa auttamaan hillopurkin takaisin jääkaappiin!

Tavallisesti Lena olisi vastannut: ”Eiköhän hillo selviä sinne ihan itsekseenkin” tai muuta vastaavaa. Tänään hän ei sanonut mitään. Jännityksen ja välinpitämättömyyden tunteet velloivat hänen sisällään oksettavana yhdistelmänä, kun hän harjasi hampaitaan hitain liikkein. Hän ei ollut valmis.

Hän ei ollut valmis aloittamaan tätä päivää.

Hän ei ollut valmis aloittamaan tätä kouluvuotta.

2 ELISENBERG

Elisenbergin lukio oli ihan erinäköinen kuin kaikki muut koulut, joita Lena oli aikaisemmin käynyt.

Hän seisahtui portin ulkopuolelle ja jäi tuijottamaan valtavaa, keltaista kivitaloa. Se muistutti vähän linnaa. Rakennuksen ikkunat olivat isot, osa niistä oli nelikulmaisia ja osa yläreunastaan kaarevia. Ikkunanpielet olivat leveät ja valkoiset. Koulu oli vanha, mutta näytti vasta remontoitulta ja freesiltä, ihan kuin rakennus olisi meikannut itsensä ensimmäistä koulupäivää varten. Se ei varmasti ollut sattumaa. Täällä hilseilevä maali tai roikkuvat ovenkahvat eivät tulisi kysymykseenkään.

Hortenissa sellainen ei tuntunut haittaavan. Orerønningenin yläkoulu – tunnetaan myös nimellä Huorarønningen – remontoitiin sekin muutama vuosi sitten, mutta siitä huolimatta se näytti yhä vain halvalta, harmaalta parakilta. Oikeastaan koko hänen vanha kotikaupunkinsa näytti... no, kulahtaneelta verrattuna tähän osaan Osloa. Täällä Frognerissa kaikki oli niin... sliipattua. Rakennukset olivat vanhoja ja hyvin hoidettuja. Ne levittäytyivät tonteilleen vankan ja itsevarman näköisinä, kuin olisivat seisseet siinä aina. Ja niinhän ne olivatkin: Lena oli lukenut Wikipedi-

asta, että koulu oli yli sata vuotta vanha. Piha-alue oli jo alkanut täyttyä. Sinne virtasi tyttöjä, joilla oli pitkät, suoristetut hiukset ja poikia, jotka olivat pukeutuneet tikkitakkiin. Kaikki astelivat portista ylväästi pää pystyssä kuin siistiksi suitut sirkushevosek. Etäisen saavuttamattomina. No, samapa tuo.

Ei Lena täältä ystäviä hakenutkaan.

Äiti ja isä tolkuttivat koko ajan, että he ”toivoivat, että muutto pääkaupunkiin olisi Lenalle tilaisuus päästä taas mukaan sosiaaliseen elämään”. He luulivat, että kaikki järjestyisi, kun hän vain voisi aloittaa ”puhtaalta pöydältä”. Itse hän ei halunnut mitään muuta kuin hoitaa nämä kolme vuotta pois päiväjärjestyksestä niin, että voisi sitten jatkaa elämäänsä päästötodistus kourassa. Vanhemmat eivät ymmärtäneet, että hänen osaltaan nuoruus oli jo mennyttä.

Ihan yhtä hyvin he olisivat voineet vain jäädä Horteniin. Pärjäsihän Lena sielläkin mainiosti yksinään sen jälkeen, kun kaikki olivat kääntäneet hänelle selkänsä. Hän tiesi täsmälleen, miten hänen piti käyttäytyä. Hän tiesi, missä ja milloin saattoi kulkea niin, ettei yksinäisyys paistanut hänestä kilometrin päähän tai ettei hän törmännyt kehenkään tuttuihin. Elämä sujui jotenkuten. Mutta kun isän työpaikalta sitten ehdotettiin siirtoa Osloon juuri samaan aikaan kuin hänen oli tarkoitus taas aloittaa koulu, vanhemmat innostuivat. Yhtäkkiä muuttaminen tuntui heistä tosi järkevältä koko perheen kannalta. Lena epäili, että he ajattelivat siinä lähinnä itseään. Varmasti hekin halusivat jonkinlaisen uuden alun.

Koulun kello sai hänen mietteensä katkeamaan kuin veitsellä leikaten. Hän hätkähti ja jähmettyi paikalleen

muutamaksi sekunniksi, mutta kun pärinä sitten lakkasi, hän kuuli taas omat ajatuksensa. Silloin hän veti syvään henkeä, täytti keuhkonsa ilmalla ja puhalsi sen sitten hitaasti nenän kautta ulos. Tästä se lähtee, hän sanoi hiljaa ja astui ovesta sisään.

3 LENA, LOPUSSA A

Lena istui vapaana olevaan paripulpettiin takarivissä ikkunaseinän vieressä.

Tähän saakka kaikki oli mennyt kivuttomasti. Kaljupäinen opettaja, jonka nimi oli Ove, tervehti luokkaa leppoisaa sävyyn ja tuntui muutenkin suhtautuvan rennosti siihen, että kyseessä oli kaikkien ensimmäinen päivä lukiossa. Lenan katse vaelsi edessä istuvien uusien ihmisten joukossa. Osa heistä istui yksikseen, niin kuin hän, eikä jutellut toisten kanssa. Jotkut taas kurkottelivat pulpettiensa yli ja näyttivät tuntevan toisensa hyvin. Lena mietti, mahtoivatko monet tulla samalta yläasteelta. Selvää oli joka tapauksessa se, että vaikka luokka oli yhdessä vasta ensi kertaa, oppilaiden keskuuteen oli jo muodostunut ainakin yksi klikki: siihen kuului muutama tosi kaunis ja tosi laiha tyttö kalliinnäköisissä vaatteissa ja heidän lisäksi pulskanpuoleinen poika, jolla oli tarttuva nauru ja jonka itsevarma käytös antoi ymmärtää, että hänellä riitti sekä rahaa että ystäviä.

Kukaan ei onneksi sanonut Lenalle mitään. Hän voisi ottaa havainnoijan roolin. Ja nyt hän havainnoi, että äiti oli ollut oikeassa. Ne kaksi tulisivat varmasti viimeisinä.

Hän avasi reppunsa ja otti sieltä muistiinpanolehtiön, jota ei ollut käyttänyt yli vuoteen. Tuntui oudolta nähdä omia kuulakynäraapustuksiaan lehtiön kannessa. Siinä luki ”Justin Bieber” sydämen sisällä. Voi luoja, miten lapsellista. Ja vieressä oli teksti ”Lena + Liv 4-ever”. Tuntui siltä kuin se olisi kirjoitettu ihan eri elämässä. Lenan entinen paras kaveri aloitti tänään Hortenin lukion toisen luokan. Jatkaisiko hän liikuntalinjalla? Lena näki mielessään Livin tottuneena ja varmana kakkosluokkalaisena. Ehkä Liv toimisi tänä vuonna tukioppilaana. Lena otti kuulakärkikynän ja alkoi töhertää sydämen sisällä olevaa tekstiä piiloon. Hän tunsi äkkiä, kuinka ikävä vihlaishi kipeästi.

Tehokkaan moottorin ääni sai hänet havahtumaan ajatuksistaan. Hän kääntyi katsomaan ikkunasta ja näki mustan, kiiltävän auton, joka pysähtyi aivan ulko-oven eteen. Auton lasit olivat tummennetut, eikä niistä nähnyt sisään. Kuljettajan paikalta nousi mies, jolla oli tavalliset vaatteet, mutta toisessa korvassaan nappikuuloke. Parin sekunnin ajan hän vain seiso i tähyilemässä tiukasti ympärilleen, mutta näytti sitten elehtivän auton suuntaan. Molemmat takaovet aukesivat melkein yhtä aikaa, ja niistä astuivat ulos kruununprinssi Karl Johan sekä prinsessa Margrethe. Prinssi oli pukeutunut siniseen huppariin, farkkuihin ja valkoisiin lenkkareihin. Prinsessalla taas oli yllään valkoiset housut, punainen T-paita ja sandaalit. Molemmat näyttivät rustettuneilta ja vaaleampitukkaisilta kuin Lena muisti, mutta muuten he olivat melkein oudon tavallisia. Tai... totta kai he olivat tavallisia! Itse hän vain taisi olla juntti, joka ei pystynyt olemaan tuijottamatta heitä. Tuntui vain niin hullulta katsella, miten kuninkaalliset kaksoset, jotka hän oli niin

monta kertaa nähnyt telkkarissa, lehtien sivuilla ja juorublogeissa, nyt astuivat ulos autosta kuin ihan oikeat, elävät ihmiset. He kävelivät pääovesta sisään hymyillen ja puhuivat toisilleen kuin jatkaen autossa kesken jäänyttä juttua.

Vain muutaman sekunnin kuluttua he jo seisoivat ovi-aukossa.

– Kauan eläköön isänmaa! kruununprinssi kajautti iloisesti, ja kaikki nauroivat.

– Anteeksi, että myöhästyimme, prinsessa Margrethe sanoi opettajan suuntaan. – Se on Kallen vika, hänen kamppauksensa ei nimittäin asetu tuolla tavalla itsestään.

– Eipä hätää, Ove sanoi ja hymyili. – Istukaa vain alas, niin olemme valmiit aloittamaan. Tervetuloa Elisenbergin lukioon, koko porukka!

Margrethe istui saman tien eturiviin ja halasi kumpaa-kin tyttöä vieressään. Lena huomasi, että monet näyttivät tuntevan kaksoset jo ennestään. Toiset taas tapittivat kuninkaallista sisarusparia silmät suurina. Lena yritti olla kuulumatta toljottajien joukkoon, mutta se oli vaikeaa. Siinä he nyt olivat, ilmielävänä! Karl Johan ei ollut millänsäkään itseensä kohdistuvista katseista, hymyili vain leveästi kaikille eikä erityisesti kenellekään ja jatkoi itsevarmasti matkaansa kohti pulpetteja luokkahuoneen perällä.

Voi luoja, ei kai hän tule tänne? Lena kiinnitti katseensa pöydän pintaan. Häntä kadutti, että hän oli istunut vapaan paikan viereen. Voi ei. Silmänurkastaan hän näki, että prinssi rojahti tyhjälle tuolille. Lena tunsu, että prinssi katsoi häntä. Onneksi opettaja rykäisi kuuluvasti. Ove pyyhkäisi iPadin ruutua, katsoi sitä silmiään siristäen ja nosti sitten katseensa luokkaan.

– Tämä on siis 1A. Tervetuloa! No niin. Mitähän tässä sanoisi? Olette mahtava porukka. Tai siis pari oppilastahan liittyy joukkoonne vasta muutaman päivän päästä.

Opettaja katsoi taas tablettiaan ja sormeili sitä hetken. Lena mietti, mahtoiko aikuista miestäkin hermostuttaa.

– Mutta aloitetaanpa paikallaolijoista, hän sanoi ja aloitti nimenhuudon:

– Karl Johan?

– Kalle, Karl Johan sanoi ja hymyili.

Kello oli jo soinut välitunnille, ja kaikki muut olivat nousseet lähteäkseen luokasta. Norjan kruununprinssi istui kuitenkin yhä paikallaan, ja nyt hän ojensi kätensä. Lena kääntyi prinssiä kohti, puristi hänen kättään ja yritti vastata hänen hymyynsä niin rennosti ja luonnollisesti kuin vain ikinä pystyi.

– Lena, hän sanoi.

– Hauska tavata, Lene.

– Lena, hän korjasi nopeasti.

– Mitä?

– Nimeni on Lena. Siinä on lopussa A, hän sanoi ja lisäsi: – Niin kuin *Kom igen Lenassa*.

– Täh?

– Siinä laulussa. Håkan Hellströmin biisissä.

Lena venytti käsivarsiaan ja teki muutaman tanssiliikkeen.

– Tiedät kai... *Dudui duudii, kom igen Leeenaaa...*

Kalle katsoi häntä ymmärtämättä mitään. Lena alkoi puhua nopeammin. Hänen piti äkkiä päästä pois tästä tilanteesta.

– Niin kuin siinä vanhassa kappaleessa. Äiti rakastaa Håkan Hellströmiä, ihan kunnan hardcore-fanimeiningillä, ja hänen oli pakko saada nimetä minut sen biisin mukaan. Joten siksi... Lena. Terve.

Kalle kohautti nauraen hartioitaan.

– En tajua yhtään, mistä puhut. Mutta hei vain, *Lena*, hän toisti ja virnisti.

Lena ei ollut koskaan aiemmin kiinnittänyt huomiota siihen, miten siniset prinssin silmät olivat.

– Kuten sanottu, hauska tavata. Kalle heitti reppunsa olalleen ja lähti luokasta. Lena läiskäytti kätensä punaisille, kuumottaville poskilleen. Mikä ääliö hän olikaan. Kun piti tervehtiä prinssiä, hän vain hölisi äidistään ja Håkan Hellströmistä ja alkoi vieläpä *laulaa. Ja tanssia!*

4 KALA KUIVALLA MAALLA

Tämä oli takuulla niitä kouluja, joissa kakkos- ja kolmosluokkalaisilla oli ruokalassa vakiopöydät ja kaikki ykkösetkin tahtoivat sellaisen hinnalla millä hyvänsä. Lena ei kestänyt ajatusta siitä, että saattaisi vahingossa istua jonkun paikalle ja joutuisi hätistetyksi muualle. Vielä kamalampaa olisi se, jos hän päätyisi pöytään, jossa kaikki olisivat *tosi mukavia*. Hän asettui siis koulun pihan penkille, vaikka taivaalla olikin tummia pilviä ja kohta alkaisi varmasti sataa. Hän piti siitä, miltä ilma tuntui juuri ennen kuin taivas repesi.

Prinssin tapaaminen nolotti Lenaa yhä. Hän ei ollut jutellut Kallen kanssa toista kertaa ensimmäisen välitunnin jälkeen, hän tohti tuskin katsoa koko poikaa. Kalle istui varmaan tälläkin hetkellä uudessa vakipöydässään ja kertoi kavereilleen luokan oudosta tytöstä. Ehkä hän jopa matki Lenan tanssiliikkeitä.

Voi luoja.

Lena avasi eväspakettinsa, ja makrillin ja tomaatin tuoksu nousi ilmoille foliokääreen sisältä. Haukatessaan kerrosleipäänsä hän tajusi, että oli tehnyt aloittelijamaisen virheen. Hän oli valinnut väärän penkin. Se oli liian näkyvällä paikalla. Hän pureskeli rivakasti. Mitä nopeammin

hän saisi eväänsä syödyksi, sitä pikemmin hän pääsisi piiloon toisten katseilta. Häntä ei oikeastaan enää edes haitannut se, että hän joutui olemaan yksin. Vaivaannuttavaksi homma muuttui vasta siinä vaiheessa, kun muut alkoivat tuijottaa ja – häntä puistatti pelkkä ajatuskin – pyrkivät tekemään jotakin asialle.

Hän nielaisi niin nopeasti, että kurkkuun sattui, ja tähyili sitten pihan yli ikään kuin etsisi katseellaan jotakuta tiettyä, ikään kuin hänellä olisi jonkinlainen suunnitelma. Hän näki muutaman muun tyyppin, jolla ei ollut ensimmäisellä tunnilla ollut juttukaveria, ja nyt he takertuivat totta kai toisiinsa. Koulun pihassa ei ollut hänen lisäksi ketään, joka ei olisi ollut yhdessä jonkun toisen kanssa. Niinhän se aina meni. Hän muisteli välitunteja Livin ja muiden seurassa. Yleensä he istuivat samanlaisella penkillä ja juoruilivat kiihkeästi koko välitunnin ajan. He kertoivat toisilleen kaiken siitä, kuka oli säätänyt kenenkin kanssa edellisenä viikonloppuna, ja siitä, mitä oli tapahtunut Instagramissa, Snapchatissa ja TikToksissa. Ja miettivät, mitä jutuista pitäisi postata HuhUutisiin. Viimeksi mainittu ei varsinaisesti kuulunut Livin suosikki-aiheisiin. Loppuaikoina Lena ei voinut edes mainita koko HuhUutisia ilman että tunnelma meni ikäväksi.

Uskomatonta, että hän oli tosiaan onnistunut tuhoamaan kaiken.

Oli ihan oikein hänelle, että hän joutui olemaan yksin.

– Et kai sinä oikeasti syö tuota?

Lena hätkähti. Hän ei ollut huomannut ketään läheläkään. Kun hän nosti katseensa, prinssi seiso i vain parin metrin päässä. Lenan oli pakko katsoa molemmille puolilleen varmistuakseen siitä, että poika puhui tosiaan hänelle.

– Ai mitä?

– No *tuota*, Kalle sanoi ja astui lähemmäksi. – Veristä kalamössöä, kuin jotain tienvarren raatoa. Olen aina ajatellut, ettei kukaan tosissaan voi syödä sitä.

Prinssin kasvot olivat vääntyneet irvistykseen. Lenan yksinäisyys ja haikeus haalenivat sillä sekunnilla punaisena hehkuvan, vapauttavaltakin tuntuvan ärsytyksen rinnalla. Mitä hemmettiä? Oliko Karl Johan kävellyt tänne asti vain kertoakseen, että Lenan eväät ällöttivät häntä? Kai kaikille lapsille opetettiin jo varhaisessa vaiheessa, ettei toisten ruoalle sovi yökkiä, ja varsinkin prinssin kasvatukseen sellaisen luulisi kuuluvan. Eikö makrilli tomaattikastikkeessa ollut kyllin hyvää syötävää kuninkaallisille, vai?

– Kyllä vain, syön omega-3-rasvahappoja, D-vitamiinia ja kalsiumia, Lena sanoi. – Ja sen ansiosta elän todennäköisesti paljon pitempään kuin sinä.

– Niin tietysti. Sääli vain, että joudut asumaan yksin jossakin mökissä kaukana kaikista muista, koska kukaan ei pysty oleskelemaan lähelläsi.

Lena työnsi suurieleisesti koko loppuleivän suuhunsa. Sitten hän tuijotti Kallea kiinteästi silmiin koko sen ajan, kun pureskeli leipää hitaasti ja huolellisesti ja nuolaisi lopuksi suupieliään kuin alleviivatakseen, miten hyvältä se oli maistunut. Hän ei vastannut mitään ennen kuin oli nie-laissut suunsa tyhjäksi. *Hän* osasi sentään käyttäytyä.

– Eiköhän minulla ole mökissäni ihan mukavat oltavat. Sinä voit sitten istua linnassasi ja herkutella leivoksilla ja... venäläisellä kaviaarilla!

Kalle nauroi.

– Vai että venäläisellä kaviaarilla. Sitä en olekaan ikinä

maistanut. Mutta luultavasti en pitäisi siitä. Minä inhoan kalaa ja muita mereneläviä, hän sanoi ja ravisti yläruumistaan kuin puistatus olisi kulkenut hänen lävitseen.

Lena yritti olla pyörittelemättä silmiään.

– Ai inhoat mereneläviä? Oletko sinä joku kuusivuotias?

– Melkein. Kuusitoista.

– Eikö teillä kotona kuitenkin ole kokki? Ja koko ajan hienoja päivällisiä muiden kuninkaallisten kanssa? Mitä sinulle tarjotaan, kun ruokalistalla on kalaa tai äyriäisiä? Pakastepizzaa, vai?

Sanat vain pulppusivat Lenan suusta. Tuntui siltä kuin hän pystyisi ensi kertaa kahteen vuoteen puhumaan vapaasti, kuin kaikki olisi patoutunut hänen sisälleen ja muhinut siellä koko tämän ajan. Kuullessaan oman äänensä Lena ymmärsi kyllä, ettei hänen purkauksensa ollut kaikilta osin sovelias, mutta hän ei vain pystynyt pysäyttämään sitä. Luoja, miten hyvältä tuntuikaan olla taas... vähän nenäkäs. Ja kai Kalle sen sitä paitsi kesti. Hänhän oli prinssi. Eikä edes kuka tahansa prinssi, vaan itse *skandaaliprinssi*.

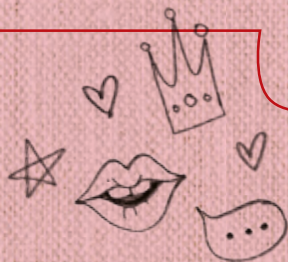
Lena ajatteli valokuvia, joita oli viime vuoden halloweenin jälkeen yhtäkkiä ilmestynyt kaikkialle. Niissä esiintyi kruununprinssi Karl Johan yllään takapuolen alla roikkuvat housut ja ylisuuri T-paita, jonka rintamuksessa luki isolla ”SOSSUN ELÄTTI”, kaulassaan paksu kultaketju ja – tätä oli ollut tuskallista katsellakin – *naama maalattuna mustaksi*. Seuraavana päivänä joku julkaisi jopa videon, jolla kruununprinssi räppäsi jonkinlaisella näyttämöllä. Hänen oli pakko olla hirveässä humalassa. Tai pilvessä. Joka tapauksessa se oli kauheaa kuunneltavaa. Lena ei tiennyt, mikä siinä oli pahinta: se, että prinssi antoi itsestään rasis-

tisen kuvan, vai se, että hän tuli paljastaneeksi täydellisen rytmitajuttomuutensa. Sinä viikonloppuna Hortenissa tai ehkä koko Norjassa ei ollut ketään, joka olisi puhunut muusta kuin siitä, että maan tuleva kuningas oli maalannut kasvonsa mustaksi. Lena seuraili ihmisten reaktioita netin kautta. Itse hän istui yksin kotona ja mietti, miten mahtavaa olisi ollut päästä juoruamaan skandaalista jonkun kanssa. Hänen oli pakko myöntää, että mieleen oli tullut sekini, miten mahtavaa olisi ollut postata jotakin HuhUutisiin, vaikka viime kerrasta olikin silloin jo kokonainen vuosi.

– Kuninkaallinen pakastelätty onkin pizzojen aatelia, Kalle totesi hilpeästi.

Yhtäkkiä hän tuli ihan Lenan eteen ja kumartui eteenpäin. Mitä nyt oikein tapahtui? Prinssi tuli niin lähelle, että Lena saattoi haistaa saippuan ja poikien parfyymien tuoksun. Sitten Kalle nosti kätensä ja pyyhkäisi nopeasti sormellaan hänen suupieltään.

– Kas noin, hän sanoi. – Nyt voit mennä seuraavalle tunnille ilman että naamasi on ihan tomaattikastikkeessa.

*MAAN TUNNETUIN POIKA.
SUURTA SALAISUUTTA MUKANAAN
KANTAVA TYTTÖ.*

17-vuotias Lena on juuri muuttanut Osloon ja päätynyt upeaan eliittikouluun. Hänellä on takanaan menneisyys juorukuningattarena ja kotona suuri salaisuus, josta kukaan uudessa koulussa ei saa tietää mitään. Mutta kun Lenan ja samaa koulua käyvän kruununprinssi Kallen elämät risteävät, Lena saa unohtaa toiveensa välttää huomiota. Miten paljastaa omat luurankonsa, kun ihastus on koko valtakunnan seuratuin nuori – niin tosi-elämässä kuin somessakin?

TARINA NETFLIX-ELOKUVAN TAKANA!

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-49165-2